

комцы на покойникатъ ся събрахъ да почитатъ съсь свое то си присутствіе това прекрасно событіе. Изыщна та простота и строга та соразмѣрность на части те на памятникатъ показватъ художественнъ тѣ земля, въ коя то бѣше съченъ и обдѣланъ. Бѣла мраморна, лека и стройна колонна, на прекрасно подножіе, осѣнена отъ горе съсь кръсть, возноси ся къмъ небе то. На една тѣ странъ на подножіе то е написано : «*Юрію Ивановичу Венелину, Одесскіе Болгаре, 1841 г.*», на другъ тѣ : «*Онъ первый напомнилъ свѣту о забытомъ, но нѣкогда славномъ и могущественномъ племени Болгаръ и пламенно жезлалъ видѣть его возрожденіе. Господи услыши молитву раба твоего ! Сърдца та на сичките присутствующи бѣхъ проникнаты съсь чувство на умиленіе и грустно воспоминаніе за преждевременна та смерть Венелинова. Съ пълно сознаніе на челоуѣческо то достоинство чувствоваше секій отъ присутвовавши те какво е безсмертна и не безплодна мысль на просвѣщенныатъ челоуѣкъ, кой то е вооруженъ съсь знаніе и трудъ. Честь и вѣчна память Венелину, честь и уваженіе на благородны те и благодарны Българе.*»

ПРОВЕРКА 1959